

พระราชบัญญัติ

ควบคุมการประกอบโรคศิลปะ (ฉบับที่ ๖)

พ.ศ. ๒๕๐๔

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๓ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๐๔

เป็นปีที่ ๑๖ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการประกอบโรคศิลปะ

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาร่างรัฐธรรมนูญในฐานะรัฐสภา ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
ควบคุมการประกอบโรคศิลป์ (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๐๔”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวัน
ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๑ แห่งพระราช-
บัญญัติควบคุมการประกอบโรคศิลป์ พุทธศักราช ๒๔๗๕
ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติควบคุมการประกอบโรค-
ศิลป์ (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๔๘๓ และให้ใช้ความต่อไป
แทน

“มาตรา ๑๑ ห้ามมิให้ผู้ใดประกอบโรคศิลป์หรือแสดง
ด้วยวิธีใด ๆ ว่าพร้อมที่จะประกอบโรคศิลป์โดยมิได้ขึ้น
ทะเบียนและรับใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบโรคศิลป์จากคณะ-
กรรมการควบคุมการประกอบโรคศิลป์ตามพระราชบัญญัตินี้
เว้นแต่ในกรณีต่อไปนี้

(ก) การช่วยเหลือเย็บขาผู้ป่วยตามศีลธรรม โดยไม่
รับเงินจ้างรางวัล แต่ทั้งนี้จะฉีดยาหรือสสารใดๆ เข้าไปในร่าง-
กายผู้ป่วย หรือให้ยาอันตรายตามกฎหมายว่าด้วยการขายยา
แก่ผู้ป่วยมิได้

(ข) นักเรียนแห่งสถานศึกษาของรัฐบาลหรือสถานศึกษาที่รัฐบาลรับรอง กระทำการผิดหัดในความควบคุมของเจ้าหน้าที่ผู้ผิดหัดซึ่งได้ขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบโรคศิลป์แล้ว

(ค) บุคคลซึ่งทางราชการ เทศบาล สุขาภิบาล หรือ สภากาชาดไทย มอบหมายให้ประกอบโรคศิลป์ในความควบคุมของเจ้าหน้าที่ซึ่งได้ขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบโรคศิลป์แล้ว ตามระเบียบที่รัฐมนตรีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

(ง) บุคคลซึ่งมีใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบโรคศิลป์ปะของต่างประเทศที่มาประกอบโรคศิลป์ปะในฐานะเป็นผู้รับปรึกษาชั่วคราวของทางราชการ โดยอนุมัติของรัฐมนตรี”

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมการประกอบโรคศิลป์ปะ พุทธศักราช ๒๔๗๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติควบคุมการประกอบโรคศิลป์ปะ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๔๘๐ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๕ ความรู้ในวิชาชีพของผู้มีสิทธิขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบโรคศิลป์ปะได้นั้น คือ

(๑) สำหรับผู้ประกอบโรคศิลป์ปะแผนปัจจุบันชั้นหนึ่ง
ต้อง

(ก) มีปริญญาหรือประกาศนียบัตรสำหรับสาขานั้น ๆ จากสถานศึกษาในประเทศไทยที่คณะกรรมการควบคุมการประกอบโรคศิลป์รับรอง แต่คณะกรรมการควบคุมการประกอบโรคศิลป์อาจสอบความรู้ก่อนก็ได้

สำหรับสาขาเวชกรรมต้องได้ปฏิบัติงานในโรงพยาบาลและหรือสถาบันทางแพทย์เป็นเวลาไม่น้อยกว่าหนึ่งปีภายหลังจากที่สถานศึกษาได้อนุมัติให้ปริญญาแล้วและเป็นที่พอใจของคณะกรรมการควบคุมการประกอบโรคศิลป์ หรือ

(ข) มีปริญญาหรือประกาศนียบัตรสำหรับสาขานั้น ๆ จากสถานศึกษาในต่างประเทศและได้รับอนุญาตให้เป็นผู้ประกอบโรคศิลป์ในประเทศไทยที่ตนได้ปริญญาหรือประกาศนียบัตร ทั้งคณะกรรมการควบคุมการประกอบโรคศิลป์ได้สอบความรู้เป็นที่พอใจแล้ว แต่ถ้าเป็นคนไทย ไม่จำเป็นต้องเป็นผู้ได้รับอนุญาตให้เป็นผู้ประกอบโรคศิลป์ในประเทศไทยที่ผู้นั้นได้ปริญญาหรือประกาศนียบัตร

สำหรับสาขาเวชกรรม ต้องมีใบรับรองของโรงพยาบาลและหรือสถาบันทางแพทย์แสดงว่าได้ปฏิบัติงานในโรงพยาบาลและหรือสถาบันทางแพทย์นั้นมาแล้วเป็นเวลาไม่น้อยกว่าหนึ่งปีภายหลังจากที่ได้ปริญญา และเป็นที่พอใจของคณะกรรมการควบคุมการประกอบโรคศิลป์

(๒) สำหรับผู้ประกอบโรคศิลปะแผนปัจจุบันชั้นสอง ต้องเป็นผู้ซึ่งได้รับการอบรมศึกษาในสาขาทันตกรรม หรือสาขา การผดุงครรภ์จากโรงพยาบาลหรือสถานศึกษาของทางราชการ ในประเทศไทย และเป็นที่พักใจของคณะกรรมการควบคุมการ ประกอบโรคศิลปะ

(๓) สำหรับผู้ประกอบโรคศิลปะแผนปัจจุบันในสาขา การพยาบาล ต้องเป็นผู้ที่มีปริญญาหรือประกาศนียบัตรจากสถาน ศึกษาที่คณะกรรมการควบคุมการประกอบโรคศิลปะรับรอง แต่คณะกรรมการควบคุมการประกอบโรคศิลปะอาจสอบความ- รู้ก่อนก็ได้

(๔) สำหรับผู้ประกอบโรคศิลปะแผนโบราณ ต้องเป็น ผู้ซึ่งได้รับการอบรมศึกษาจากผู้ประกอบโรคศิลปะแผนโบราณ ซึ่งได้ขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาตแล้วตามกำหนดเวลาและ เงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง และคณะกรรมการควบคุมการ ประกอบโรคศิลปะได้สอบความรู้เป็นที่พอใจแล้ว ”

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

จอมพล ส. ธนะรัชต์

นายกรัฐมนตรี

ฉบับพิเศษ หน้า ๒๐

เล่ม ๘๘ ตอนที่ ๒๒ ราชกิจจานุเบกษา ๑๐ มีนาคม ๒๕๐๔

หมายเหตุ :— เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ ก็เนื่องจากวิทยาศาสตร์การแพทย์ทุก ๆ ด้านได้วิวัฒนาการก้าวหน้าไปกว่าเดิมมาก และเพื่อผดุงมาตรฐานการแพทย์ของประเทศให้อยู่ในระดับมาตรฐานสากล จึงควรให้ผู้ที่ได้รับปริญญาแพทยศาสตร์แล้ว มีการฝึกอบรมต่ออีกหนึ่งปีเป็นอย่างน้อย ก่อนที่จะให้ทำการประกอบโรคศิลปะได้ และโดยที่บทบัญญัติในมาตรา ๑๑ ยังไม่รัดกุมพอ โดยเปิดโอกาสให้ผู้ที่ไม่ได้ขึ้นทะเบียนทำการประกอบโรคศิลปะโดยมิชอบได้ เพราะฉะนั้น เพื่อสวัสดิภาพของประชาชน จึงจำเป็นต้องแก้ไขเพิ่มเติมความในมาตรา ๑๑ และ ๑๕ เสียใหม่